Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого

Редакція ул Франціксканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Реклямаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 36. | Нинѣ: гр. к. Онисима ап. рим. к. Леандра | Завтра: Н. сыропуст. Запустна | Субота 15 (27) лютого 1892. | Всходъ сонця 6 г. 48 м.; заходъ 5 г. 39 м. Баром. 774; термом. + 0·8° — 5·0° | Рôкъ II.

Атентатъ на дра Вулковича.

Вчерашнѣ телеґрамы принесли зъ Константинополя зновъ одну зъ тыхъ вѣстей, котрѣ зъ давенъ давна вказують на то, що на балканьскôмъ пôвостровѣ дѣлае потайкомъ та сама рука, котра супротивъ змѣненои ситуаціѣ въ Европѣ не важить ся явно поступати, а уживае до роботы людей, котрѣ мають досыть вôдваги и здôбности, щобы зважитись на двое: або сповнити свою задачу и достати добру заплату або наложити головою. Рѣчь була така: Коли оногды вечеромъ аґентъ болгарскій дръ Вулковичь ишовъ до клюбу улицею въ Константинополи, напавъ на него якійсь чоловѣкъ и заколовъ ножемъ въ животъ. та користаючи зъ темноты, щезъ безъ слѣду, закимъ ще хтось мôгъ прибѣчи Вулковичеви на помôчь. Перша вѣсть донесла була, що Вульковичеви не грозить нѣяка небезпечнôсть, але нинѣшнѣ телеґрамы кажуть инакше; станъ здоровля дра Вулковича есть дуже небезпечный. Операція, котру треба було конче зробити, показала, що злочинець пхнувъ свою жертву глубоко ножемъ и перетявъ ажь внутренности, котрѣ треба було зôшити. Есть то отже такій станъ недуги, зъ котрого майже нема выходу.

Не маемо ще близшихъ вѣстей о сѣмъ атентатѣ и не можемо поки що нѣчого бôльше сказати, якъ лишь то, що повысше наведено; додамо хиба то, що въ першôй хвили розôйшлась була чутка, що атентатъ сей бувъ наслѣдкомъ лишь особистои мести. То здаесь однакожь бути въ великôмъ степени неимовѣрне. Дръ Вулковичь, чоловѣкъ спокôйный и тихій, а при тôмъ незвычайно тактовный. ледви мôгъ мати такого особистого ворога, котрый бы ажь настававъ на его жите. Не зробимо мабуть великои похибки, коли выскажемо здогадъ, що дръ Вулковичь ставъ ся жертвою тыхъ самыхъ махінацій, тои самои руки, зъ якои погибъ недавно болгарскій міністеръ Белчевъ. Треба лишь зважити, яку важну, скажемо, навѣть велику ролю гравъ дръ Вулковичь въ турецкôй столици вôдъ многихъ лѣтъ. Щирый и ревный патріотъ болгарскій и дуже зручный дипльоматъ, бувъ завсѣгды дръ Вулковичь правою рукою болгарского правительства и умѣвъ не лишь достойно репрезентувати свôй край въ султаньскôй столици, але и въ найтруднѣйшихъ хвиляхъ такъ вести дѣла, що они выходили завсѣгды на користь Болгаріѣ. Вулковичь бувъ длятого не лишь загально любленый и поважаный всѣма дипльоматами, але мавъ навѣть велику ласку у султана, котрый зъ разу хиба лишь длятого не приймавъ его у себе на дворѣ, щобы не дразнити тыхъ, котрымъ свобôдна и независима Болгарія була и есть солею въ оцѣ. Многѣ успѣхи, якѣ поробила Болгарія въ Константинополи, то лишь особистѣ заслуги дра Вулковича. Ледви чи Болгаре могли бы знайти мѣжь собою другого чоловѣка, котрый бы такъ зручно и щасливо мôгъ заступати интересы болгарскѣ въ Константинополи якъ дръ Вулковичь.

Щожь дивного, що комусь очевидно залежало на тôмъ, щобы позбути ся того вплывового дипльомата на такъ важнôмъ становищи. А при тôмъ можна сю справу выкористати ще и въ иншій способъ; можна зновъ показати цѣлому свѣтови и сказати: Отъ дивѣть ся, на Балканѣ, въ Болгаріи, все таки есть невдоволене зъ теперѣшного стану, коли оно ажь такъ рѣзко объявляесь; все таки не прийде тамъ до спокою, доки ажь такъ не буде, якъ мы того хочемо. Наколи сей атентатъ мае дѣйстно ознаку політичну, то буде се новый доказъ, що суть люде, котрѣ пôдъ нѣякимъ условіемъ не хотять дати заспати болгарскôй справѣ, не хотять, щобы Европа забула на то, що есть хтось, що невдоволеный зъ теперѣшного стану не лишь въ самôй Болгаріи, але й на цѣлôмъ балканьскôмъ пôвостровѣ. Коли допущено ся атентату на болгарского дипльомата въ Константинополи, то лишь длятого, що тамъ лекше було до того взяти ся; тамъ выгôднѣйшій теренъ до такихъ операцій якъ въ самôй Болгаріи, де й бôльше стережуть ся и енерґічнѣйше поступають зъ людьми, що готовѣ стати орудіемъ въ чужихъ рукахъ.

Атентатъ на дра Вулковича есть очевидно лишь дальшимъ рядомъ тыхъ атентатôвъ, що мають на цѣли выкликати зновъ якійсь неспокôй на Балканѣ и доказуе найлѣпше, якъ осторожною повинна бути Европа, а головно найбôльше интересованѣ въ болгарскôй справѣ державы и зъ якою енерґіею повиннѣ они поступати, коли не хотять, щобы на Балканѣ розгорѣвъ ся огонь, готовый обняти цѣлу Европу и нарушити миръ удержуваный зъ такъ великимъ трудомъ и жертвами, пôдъ котрыми нинѣ стогнуть майже всѣ народы. Передовсѣмъ же спадае велика вôдвѣчальнôсть на саму Туреччину, котра чей найбôльше повинна о то подбати, щобы подôбного рода атентаты не могли вôдбуватись навѣть въ столици державы пôдъ самымъ окомъ султана. Правда, вôдъ злого чоловѣка годѣ устеречи ся; але вôдносины въ турецкôй столици суть того рода, що тамъ о якôй безпечности житя и майна не може майже бути и бесѣды, а тому чейже могло бы правительство турецке зарадити, коли хоче, щобы держава турецка мала ще хочь яке-таке право до истнованя.

2

Вороги.

Зъ россійского — А. Чехова.

(Дальше.)

— Прецѣ разъ! — сказавъ Абоґінъ зôтхнувши и хопивъ за клямку вôдъ дверей. — Прошу, ѣдможь!

Докторъ кинувъ ся, выдививъ ся на него и пригадавъ собѣ его....

— Чуете, тажь я вамъ вже разъ сказавъ, що не можу ѣхати зъ вами! — сказавъ вôнъ живо. — А, се якесь диво!

Пане докторъ, тажь я не деревина, я розумѣю ваше положене дуже добре... понимаю вашь настрôй! — сказавъ Абоґінъ благаючимъ голосомъ, положивши руку на шаликъ. — „Я прецѣ, я не прошу о себе... Менѣ умирае жѣнка! Колибъ вы були чули, якъ она крикнула, колибъ вы бачили то лице, то вы бы певно мене зрозумѣли, чому я такъ на васъ напираю, ахъ Боже мôй! А я гадавъ, що вы пôйшли одягатись! Пане докторъ, часъ дорогій! Ѣдьможь вже, прошу Васъ!“

— Алежь менѣ годѣ зъ вами ѣхати! — сказавъ Кириловъ и пустивъ ся до свѣтлицѣ.

Абоґінъ пôшовъ за нимъ и схопивъ его за рукавъ. — Вамъ прийшлось зносити тяжке горе, я то розумѣю, але я васъ не кличу рвати зубы або лишь на знатока, а ратувати жите чоловѣка! — благавъ вôнъ та моливъ дальше, якъ той жебракъ. — Жите значить бôльше, якъ всяке особисте горе. Здобудьтежь ся, прошу, на вôдвагу, докажѣть геройского дѣла! Въ имени чоловѣколюбія!

— Чоловѣколюбіе мае, якъ кожда рѣчь, два кôнцѣ! — сказавъ Кириловъ вже роздразненый. — Въ имени того же чоловѣколюбія прошу васъ, лишѣть мене тутъ въ спокою. Господи, та чи се не дивно?! Я ледви на ногахъ держу ся, а вы мене страшите чоловѣколюбіемъ! Я въ сѣй хвили до нѣчого неспосôбный... не поѣду за нѣщо въ свѣтѣ, та й якъ таки лишити менѣ жѣнку саму? Нѣ, нѣ...

Кириловъ махнувъ кôлька разôвъ рукою вôдказуючи и поступивъ ся трохи взадъ.

— Та... та й не просѣть! говоривъ вôнъ дальше переляканый. — Простѣть, прошу... Пôсля тринайцятои книги законôвъ я обовязаный зъ вами поѣхати, вы маете право взяти мене за обшивку и повести зъ собою.... Прошу, ведѣть, але... я до нѣчого неспосôбный... Навѣть говорити не можу... Простѣть...

— То несправедливо, пане докторъ, що говорите зô мною такимъ тономъ! сказавъ Абоґінъ, вхопивши доктора зновъ за рукавъ. О тринайцятôй книзѣ не може бути й бесѣды! Я не маю права васъ змушувати. Хочете ити, то ходѣть, не хочете, то вже ваша рѣчь, а менѣ нѣякого дѣла до вашои волѣ, я звертаюсь лишь до вашого чувства. Молода жѣнка умирае! Вы казали, що якъ разъ померъ вашъ сынъ, хтожь лѣпше вôдъ васъ зрозумѣе мôй перелякъ?!

Абоґіна голосъ дрожавъ вôдъ зворушеня; то дрожане и той тонъ переконували далеко бôльше, якъ слова. Абоґінъ бувъ чоловѣкъ щирый, а всежь таки було дивно, що все, що вôнъ говоривъ, здавало ся якесь неприродне, холодне, та й та цвѣтистôсть его бесѣды була не на мѣсци и не годилась ани до того, що дѣялось въ помешканю лѣкаря, анѣ до умираючои молодои жѣнки. Вôнъ то самъ мѣркувавъ и тому старавъ ся всѣми силами додати свому голосови мягкости и нѣжности. позаякъ боявъ ся, щобы его зле не зрозумѣли; а вôдтакъ хотѣвъ вплывати коли вже не словами, то бодай сердечностію тону. — Пустѣ слова, хочь якибъ они краснѣ та глубокѣ, мають силу лишь на людей въ рôвнодушнôмъ настрою, але рѣдко коли можуть вдоволити людей щасливыхъ або нещасливыхъ; и тому то найбôльшимъ выразомъ щастя або нещастя бувае неразъ мовчане; тѣ, що люблять ся, розумѣють ся найлѣпше тодѣ, коли мовчать; зъ жаромъ и пристрастію выголошена нагробна бесѣда може тронути лишь тыхъ, котрымъ то байдуже, але для вдовицѣ и дѣтей помершого выдаесь она холодна и безъ значѣня.

Кириловъ стоявъ и мовчавъ. Коли Абоґінъ сказавъ ще кôлька фразъ о великôмъ

Ґереглядъ політичный.

Палата панôвъ ухвалила законъ о товариствѣ пароходнои плавбы по Дунаю, законъ о запомогахъ для дôткненыхъ недостаткомъ и противъ ухвалы Палаты послôвъ законъ о додатку на дорожню для урядникôвъ державныхъ, въ котрôмъ вызначае ся суму 500.000 вр. По сѣмъ закрывъ ґр. Таффе сесію Рады державнои.

Справа конфлікту президента краю зъ маршалкомъ краевымъ на Буковинѣ стоить пôсля вѣстей вѣденьскихъ ґазетъ такъ, що вже сими днями можна сподѣвати ся патенту цѣсарского розвязуючого соймъ, позаякъ доси лишило ся въ соймѣ всего лишь 14 румуньскихъ послôвъ, а тӣ становлять меншôсть и не могли бы нѣчого ухвалити. Бôльша часть краю, Русины, Поляки и Нѣмцѣ лѣбералы стоять по сторонѣ президента краю и радӣ бы, щобы разъ новыми выборами зроблено конець румуньскôй оліґархіи.

Міністеръ фінансôвъ дръ Штайнбахъ выѣхавъ вчера до Будапешту на конференцію зъ угорскимъ міністромъ фінансôвъ, на котрôй буде залагоджена справа ґубернатора австро-угорского банку и квестіонарь, якій мае ся предложити членамъ анкеты. До австрійскои анкеты буде належати що найбôльше 20 членôвъ.

Пôсля однодушныхъ вѣстей вѣденьскихъ збере ся Рада державна на нову сесію дня 28 цвѣтня.

Зъ Петербурга доносять до Köln. Ztg. що туды покликано сими днями виленьского ґубернатора и ґен. ґубернатора зъ Кіева, а позаякъ въ Петербурзѣ перебувае теперь и варшавскій ґен.-ґубернаторъ Гурко, то припускають загально, що зъѣздъ сей стоить въ звязи зъ новымъ розмѣщенемъ войска.

Зачувати, що царь не принявъ пропозиціѣ въ справѣ обсадженя посады міністра комунікацій. Говорять досыть голосно, що царь хоче мати на сѣй посадѣ кн. Александра Ольденбурґского.

Справа кризы въ француском̂ъ кабінетѣ доси ще не залагоджена. Въ поодинокихъ кругахъ політичныхъ уважають за одиноку можливу рѣчь, щобы президентомъ кабінету ставъ Вуржоа або Брісонъ, оба радикалы. Радикальна праса выступае остро противъ президента Карнота и доказуе, що то вôнъ своею особистою політикою довѣвъ до кризы въ кабінетѣ а теперь хоче знову новому кабінетови накинути свою політику.

Правительство сербске выготовило вже преектъ закона о резиґнаціи короля Милана зô вcѣхъ своихъ правъ. Актомъ симъ буде справа короля разъ на все залагоджена.

Въ бѣлградскихъ кругахъ правительственныхъ говорять, що реконструкція сербского кабінету наступить ажь при кôнци сесіѣ скупштины, а тогды прийде до обсады посадъ міністерства фінансôвъ и торговлѣ, справедливости и справъ заграничныхъ.

О атентатѣ на дра Вулковича доносять зъ Константинополя, що его напавъ злочинець въ хвили, коли вôнъ ишовъ до клюбу на обѣдъ. Причина атентату доси ще не выяснена и злочинця не зловлено.

Дописъ.

Зъ Городка.

[Безгласный вôзникъ. — Лиха оправа книжокъ. — Забобоны у Нѣмцѣвъ.]

Зъ Городка ишовъ жандармъ въ ночи Самбôрскимъ гостинцемъ. Надъѣхала якась фѣра та й о волосъ була бы жандарма переѣхала, а навѣть дышлемъ стѣбнула его въ плечѣ, и то не дуже легонько. „Що тамъ за мара ѣде, якъ бы бувъ пяный!“ крикнувъ жандармъ сердито, та задержавши конѣ, ставъ своимъ тубальнымъ голосомъ вычитувати грôмку проповѣдь необачному вôзникови — а тутъ нôчь темна, хочь око выколи, не видко анѣ на три кроки. Але дивнымъ дивомъ, зъ воза нѣхто не обзывае ся. Се прихильнѣйше успособило грôзного сторожа безпечности публичнои и вже лагôднѣйшимъ голосомъ ставъ вôнъ дальше розпытувати: „Ага, настрашивъесь ся, небоженьку; скажижь теперь менѣ: що ты за оденъ? куда? звôдки? за чимъ?“ Але й теперь не було нѣякои вôдповѣди. Теперь вже не лишалось нѣчо иншого, лишь пôдозрѣный вôзъ пôддати стараннôй розтрясцѣ, та тутъ же и розвязалась загадка, чому именно безгласный вôзникъ такъ спокôйно выслухавъ грôмку промову жандарма, не вôдповѣвши нѣ словечкомъ — отъ тому, бо на возѣ не було таки нѣякого вôзника. Жандармъ навернувъ конѣ назадъ въ сторону Городка, а не уѣхавши якъ кôлька сотъ крокôвъ, стрѣтивъ задыханого селянина, котрый гнавъ якъ стрѣла за своими кôньми. Показало ся, що коли той господаренько сидѣвъ собѣ выгôдно въ тепленькôй коршмѣ при дорозѣ, а конятамъ пôдъ коршмою на лютôмъ морозѣ навкучилось дзвонити зубами, скрутили они на знаху добре дорогу та потьопались поволи домôвъ, щобъ скорше добитись до теплои стайнѣ. Щасте ще, що ихъ притримавъ жандармъ, а то якъ бы були попали въ руки якого „гандляря“, то бувъ бы ихъ деинде завѣвъ на „гиндель“, бо конята були несогôршӣ.

Мôй батько бувъ дякомъ та коли менѣ здававъ дякôвство, показавъ записку въ апостолѣ, зъ котрои оказуе ся, що пятьдесять лѣтъ вже доходить, якъ той апостолъ оправленый; а мимо того всѣ листки въ книзѣ такъ крѣпко тримають ся и ще довго будуть держати ся, що анѣ оденъ не вылетѣвъ анѣ не загубивъ ся, хоть деякӣ черезъ довголѣтне уживане троха и подерли ся. Я до того се кажу, що теперѣшнӣ книги такъ дрантиво оправляють ся, що имъ анѣ вмытись до старои роботы. Ось недавно тому купили мы служебникъ новый за 26 зр. въ Ставропигійскôй книгарни. И нема що казати: и друкъ хорошій и папѣръ добрый, и побôчнѣ (окладинки) мôцнӣ, тай обрѣзъ золотый, а не минуло и пôвъ року, зачинають листки высуватись та выпадати: И дежь теперь удати ся зъ такою дорогою книгою, чи возитись знову до переплетника, чи самому выпавшӣ листки вклиювати? Аджежь така книга купуе ся не на оденъ, два роки, але при добрôмъ пошанôвку повинна послужити и кôлькадесять рокôвъ. (До сихъ жалѣвъ Вп. дописувателя можемо хиба запримѣтити, що о скôлько мы знаемо, то Ставропигія старае ся о добрый переплетъ книжокъ, а коли иногдѣ и лучить ся въ якôйсь книжцѣ хиба, то вже годѣ, щобы людске дѣло було безъ хибы. То само можна сказати о календари „Просвѣты“ и тому мы сей уступъ въ дописи пропустили, позаякъ у насъ и такъ мало мѣсця. — *Ред.*)

Кажуть письменнӣ люде, що нашъ простый нарôдъ дуже забобонный, що дасть ся якому-будь дуролюдови отуманити та вызыскатись, а на супротивъ того, такій нарôдъ якъ нѣмецкій, далекій вôдъ усякихъ забобонôвъ и чарôвъ. Оно по троха въ тôмъ и правды, а такой неразъ и мудрый Нѣмець дасть себе обдурити незгôрше нашого легковѣрного селянина. Ось вамъ оденъ примѣръ. На милю вôдъ Городка жие середъ поля одна нѣмецка родина: чоловѣкъ зъ жѣнкою и одною донькою. Вôдъ якогось часу перестали они зъ собою бесѣдувати, ходять лишь якъ понурки, та йно на міґи зъ собою розмавляють. Щô за диво? — гадають собѣ ихъ сусѣды, котрӣ ихъ знали зъ давна, що не були нѣмаками, а говорили съ собою, якъ бы й иншӣ Нѣмцѣ. Ажь показуе ся, що якійсь знахоръ выпророкувавъ тымъ Нѣмцямъ, що они знайдуть на поли

званю лѣкаря, о самопожертвованю ся и дечôмъ иншôмъ, запытавъ докторъ понуро:

— Довгожь треба буде ѣхати?

— Отъ може тринацять або чотирнацять верстъ. У мене, пане докторъ, знаменитӣ конѣ! Слово чести, що васъ за годину туды завезу и назадъ вôдвезу. Розходить ся лишь о однѣську годину!

Послѣднӣ слова подѣлали сильнѣйше на доктора, якъ вôдкликъ до чоловѣколюбія и званя лѣкаря. Вôнъ подумавъ трохи и сказавъ зôтхнувши:

— Добре, ѣдьмо!

Вôнъ пôшовъ скоро, певнымъ крокомъ до кабінету и выйшовъ заразъ по тôмъ въ довгôмъ сурдутѣ. Урадованый Абоґінъ тупцявъ та сувавъ ногами на одномъ мѣсци, помагавъ докторови надягнути плащь и выйшовъ разомъ зъ нимъ зъ хаты.

На дворѣ було темно, та все таки яснѣйше, якъ въ переднôй комнатѣ. Середъ темноты вызначувалась высока, трохи впередъ нагнута постава доктора зъ довгою, вузкою бородою и орлинымъ носомъ. Зъ Абоґіна було видко крôмъ блѣдого лиця ще лишь его велику голову и малу студентску шапчину, котра ему ледви вершокъ головы вкрывала. Бѣлый шаликъ можна було тôлько зъ переду добачити, бо зъ заду вкрывало его довге волосе.

— Вѣрте менѣ, я умѣю оцѣнити вашу благороднôсть — говоривъ Абоґінъ зъ тиха, помагаючи докторови всѣсти до повоза. — Незадовго станемо на мѣсци. А ты, Луцю, гони, що конѣ выскочать! Чуешь, що тобѣ кажу?

Вôзникъ поганявъ скоро. Насампередъ видко було цѣлый рядъ незначныхъ будынкôвъ, що стояли вздовжь попри подвôре шпиталю. Всюды було темно, лишь на подвôрю замигкотѣло десь зъ якогось вôконця ярке свѣтло, та й три вôкна на першôмъ поверсѣ въ шпитали свѣтили ся яснѣйше. Потôмъ въѣхавъ повôзъ въ мѣсце, де було зовсѣмъ темно; тутъ чути було щось якъ бы стухлôсть и попѣсъ ся шелестъ листя; круки сполошенӣ гуркотомъ колѣсъ, прокинулись въ листю та стали трѣвожно и жалôбно кракати, якъ колибъ знали, що доктора сынъ померъ и що жѣнка Абоґіна лежить недужа. Теперь вынули зъ темноты поодинокӣ дерева та корчѣ; саджавка, на котрôй спочивали великӣ, чорнӣ тѣни. а повôзъ котивъ ся дальше рôвниною. Кракане гайворонôвъ гомонѣло глухо поза ѣдучими, ажь и притихло. Кириловъ и Абоґінъ мовчали майже цѣлу дорогу. Разъ лишь зôтхнувъ Абоґінъ глубоко и промовивъ зъ тиха:

— Якажь то мука! Нѣколи не любимо своякôвъ такъ дуже, якъ тогди, коли есть небезпечнôсть, що ихъ утратимо!

Коли повôзъ переѣзджавъ поволи черезъ рѣку, выпростувавъ ся Кириловъ, якъ колибъ налякавъ ся хлюпоту воды, и почавъ неспокôйно сувати ся на своимъ мѣсци.

— Слухайте, пустѣть мене! — сказавъ вôнъ сумно. — Я прийду до васъ пôзнѣйше. Я хотѣвъ бы хочь фельчера пôслати до моеи жѣнки. Тажь она сама!

Абоґінъ мовчавъ. Повôзъ переѣхавъ хитаючись и пôдскакуючи по камѣню черезъ пѣскуватый берѣгъ и вôдтакъ покотивъ ся дальше. Кириловъ зажурсный, кидавъ собою а наразъ оглянувъ ся позадъ себе. За ними виднѣли ся при слабôмъ свѣтлѣ звѣздъ дорога и вербы на березѣ, що щезали середъ темрявы. Зъ правого боку тягнула ся далеко рôвнина, така одностайна и безконечна якъ небо; деинде блымали на нѣй, мабуть на поплавахъ, слабонькӣ огники. На лѣво рôвнобѣжно зъ дорогою, пôднимавъ ся горбъ, на котрôмъ росло богато малыхъ корчѣвъ; понадъ горбомъ стоявъ повный мѣсяць, червоный, вкрытый трошки мракою и малыми хмарочками, що нѣбы то приглядались ему зô всѣхъ бокôвъ и стерегли его, щобы имъ не выхопивъ ся. Въ цѣлôй природѣ було щось безнадѣйного, щось нездорового. Земля, якъ та пропаща женщина, що сидить сама въ темнôй хатчинѣ та и силуесь не думати о тôмъ, що вже минуло, мучила себе згадками про весну та лѣто и выжидала апатично неминучои зимы. Куды лишь окомъ кинути, то всюды выглядала природа якъ та темна, безконечно глубока яма, зъ котрои годѣ було бы выдобутись и Кирилову и Абоґіну та и тому червоному мѣсяцеви.

(Дальше буде.)

скарбъ, коли черезъ пôвъ року не будуть нѣ межи собою нѣ зъ другими людьми нѣчого й крыхты говорити. Спершу ишло оно яко тако; особливо Нѣмець твердо выконувавъ роспорядокъ знахора, але якъ тутъ жѣнкамъ додержати такъ тяженьке условіє? Хиба бы имъ хто языки попривязувавъ на припоны. . Тожь идуть они обѣ до знахора. очевидно не зъ голыми руками, просять его та благають, щобы змилосердивъ ся та попуствивъ дрôбку зъ свого твердого розпорядку. Знахоръ давъ упроситись, та дозволивъ имъ говорити але йно за границями села. Такъ теперь що четверга драпують они обѣ до Городка, щобы дати языкамъ волю выбалакатись за всѣхъ вôсѣмь днѣвъ ненавистнои мовчанки. Але минуло вже пôвъ року, а обѣцяный скарбъ не найшовъ ся.

Авт.

Новинки.

Львôвъ дня 14 (26) лютого.

— **Громадѣ Тустановичѣ**, въ повѣтѣ дрогобицкôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь на будову школы 100 зр. запомоги.

— **Пос. Юл. Романчукъ**, котрый по двохъ операціяхъ приѣхавъ въ супроводѣ пос. Барвѣньского вже недужій зъ Вѣдня, лежить теперь дома. Станъ его здоровля вправдѣ не найлѣпшій, але все таки не єсть небезпечный. Давнѣйшй раны вôдъ операціѣ на шиѣ и рамена лѣвои руки гоять ся, але недужій не може ходити, позаякъ въ пахвинѣ утворивъ ся новый болякъ, вôдъ котрого цѣла нога болить и котрый треба буде знову оперувати. Вчера завôзвано до нарады лѣкарскои надъ недужымъ специялиста-оператора дра Шрама.

— **Дръ Левъ Билиньскій**, президентъ ґен. дирекціѣ зелѣзниць державныхъ прибувъ вчера вечеромъ до Львова и задержить ся тутъ кôлька днѣвъ, закимъ розпôчне дальшу инспекцію зелѣзниць по краю. Завтра вôдбуде ся на университетѣ торжественне пращанє дра Билиньского, яко уступаючого професора зъ катедры економіѣ.

— **Число Русиновъ у Львовѣ**. После выказôвъ статистичныхъ було минувшого року у Львовѣ 18.271 особъ гр. кат. а зъ того числа ледво 5.336 особъ подало до спису, що уживає руского языка. Въ протягу 1890 р. перейшли у Львовѣ 4 особы зъ обряду гр. кат. на римокат. а на рускій обрядъ перейшло 5 осôбъ зъ мойсеєвого вѣроисповѣданя, одна особа зъ лютераньскои а одна зъ православнои.

— **Президентови Буковины ґр. Пачому** надали сими днями репрезентаціѣ мѣстъ Серета и Радовець почетни горожаньства.

— **За упокôй душѣ бл. п. Дамяна Гладиловича** вôдбуло ся вчера богослуженє въ Успеньскôй церквѣ заходомъ товаришѣвъ покôйного, професорѣвъ рускои ґимназіѣ.

— **О. Ґадзиньскій**, парохъ въ Голоскова коло Отинія, про котрого смерть подали мы були за иншими ґазетами — жиє, якъ доносять зъ Отиніѣ до львôвского Przegląd-у, и навѣть єсть надѣя, що перебувши тяжке запаленє легкихъ, поверне до здоровля и до силъ, чого и мы желаємо достойному ювилатови вôдъ щирого серця.

— **Дорожнянный дотатокъ**. Бережаньскій Выдѣлъ повѣтовый ухваливъ поставити на засѣданю повнои Рады внесенє на признанє урядникамъ и слугамъ повѣтового Выдѣлу дорожнянного додатку на 1892 р. а тымчасово асиґнувавъ имъ той додатокъ въ высотѣ 10 прц. побиранои ними платнѣ.

— **Бурмістръ Городенки**, п. Альбинъ Арцишевскій, зрезиґнувавъ зъ того уряду.

— **Нещаслива пригода на зелѣзници**. Зъ Гадинковець пишуть намъ: Дня 23 с. м. стала ся на стаціи зелѣзничôй въ Гадинковцяхъ дуже сумна пригода. Въ хвили, коли надъѣхавъ поѣздъ особовый зъ Чорткова въ напрямѣ до Гусятина и надъѣздивъ другій зъ Гусятина до Станіславова зъ противнои стороны зъ Копичинець, высѣла зъ першого поѣзду дочка двôрского кухаря, Олена Скшиньска, та по хвили пригадала собѣ, що забула въ ваґонѣ коробку зъ рѣчами. Скочила отже назадъ до ваґона не думаючи, що то собѣ по смерть. Коли зôскакувала зъ ваґона, абы перебѣчи надъѣжджаючій противъ неи поѣздъ, прибѣгъ кондукторъ и не позваливъ ѣй ити затримуючи за руку; но дѣвчина не зважаючи на грозячу небезпечнôсть вырвала ся кондукторови зъ рукъ а въ тôй хвили надъѣхавша машина вхопила єѣ и вôдтяла ѣй зовсѣмъ голову, вôдкинувши єѣ кôлька крокôвъ на бôкъ. При тôмъ ще и кондукторъ потерпѣвъ. Нещасна повертала домôвъ зъ весѣля зъ Чорткова, де весело забавляла ся и певно не думала, що ще того самого дня смерть єѣ постигне. — *І. Т.*

— **Справа обманьство Діяманда**, котрого засуджено за фальшованє муки, ще непокôнчилась. Прокураторія внесла актъ обжалованя о злочинъ обманьства черезъ наклонюванє свѣдкôвъ до фальшивого свѣдченя въ судѣ, противъ Маєра Діяманда и его службы: Шулима Бремера, Мехля Порера, Арона Верберґа, Фішля Гербста, Францішка Ґанса, Ивана Бекера, Ивана Ваґнера, Петра Лянґа, Адама Ветера и Францішка Снѣжки. Обжалованй, служачй въ млынѣ Діяманда въ Страдчи довѣдавшись, що Кароль Бучковскій донѣсъ властямъ о обманьствахъ Діяманда, та що гнила и скаменѣла мука находить ся въ млынахъ и на складахъ, позносила зôпсуту муку зъ горѣшныхъ поверхôвъ до маґазину, а сходы, ведучй на дôлъ, завалили ґрисами. Ревізія отже, яка була въ млынѣ въ Страдчи, не вынайшла тои муки, а служба передъ жандармеріею давала вôдповѣди, мовь бы зовсѣмъ о тôй муцѣ нѣчого не знала. Крôмъ того обжалованй наклонювали свѣдкôвъ въ попереднѣшнôй розправѣ Діяманда до фальшивыхъ зôзнань, а Фішель Гербстъ обѣцявъ навѣть въ имени Діяманда Бучковскому значну квоту грошеву, слибы вôнъ хотѣвъ вôдкликати свои донесеня.

— **Замахъ на житє**. Позавчора въ ночи незнаный злочинець стрѣливъ крôзь вôкно до мешканя професора нѣмецкои ґимназіѣ п. Д. здаєсь въ тôмъ намѣрѣ, щобы професора убити. На щастє куля застрягла въ стѣнѣ.

— **Сѣльска траґедія**. Мартинъ Августинович, молодый и богатый сынъ господаря въ однôмъ селѣ коло Бѣча мавъ минувшого року въ лѣтѣ любовнй зносины зъ молодою жѣнкою свого приятеля, господаря, Мартина Буяка. Буякъ знавъ о вѣроломствѣ жены, але бувъ на се такъ рôвнодушный, що вкôнци давъ Августиновичеви намовити ся, що выѣде до Америки, коли Августинович заплатить дорогу, та що молоду и гарну свою жѣнку лишить приятелеви. Але Августинович не додержавъ обѣцянки, не давъ Буякови грошей на дорогу, тожь сей не эміґрувавъ а сидѣвъ дома. Дня 30 серпня м. р., коло 9-ои годины вечеромъ, вышли оба приятелѣ надъ рѣку Ропу на прохôдъ. Наразъ роздавъ ся крикъ о помôчь, а коли люде надбѣгли, оповѣвъ имъ Августинович въ очахъ, що его приятель будучи пяный, заспавъ и упавъ до рѣки. Люде вытягнули Буяка вже неживого зъ воды. Однако оглядины лѣкарскй выказали смерть вôдъ удушеня и Августиновича увязнено. При розправѣ въ Яслѣ заперечили судьѣ присяжнй пытанє поставлене на скрытоубійство шѣстьма голосами, въ наслѣдокъ чого виновника увôльнено. Але прокураторія внесла до касаційного трибуналу жалобу неважности а трибуналъ по переведенôй дня 20 с. м. розправѣ, зарядивъ нове слѣдство и розправу передъ трибуналомъ судьѣвъ присяжныхъ въ Яслѣ.

— **Убійства**. Селянинъ зъ Долѣшныхъ Становцѣвъ, Микита Ґерманъ споривъ вôдъ довшого часу зъ Панькомъ Ценгаромъ, господаремъ въ Пояняхъ, серетского повѣта, о спадщину. Дня 22 с м. стрѣтивъ Микита Панька въ Пояняхъ и хопивши кавалокъ полѣна такъ нимъ побивъ Панька, що той на мѣсци вôддавъ Богу духа. Убійника арештували. — Въ лѣсѣ коло Долѣшныхъ Становцѣвъ лѣсный побережникъ стрѣливъ въ селянина Николу Лантуса и убивъ его на мѣсци.

— **Утечѣ въ войска**. Дезерція полку зъ драґонôвъ, стоячого Жучцѣ пôдъ Садаґурою, прибрала такй розмѣры, що вôдъ жовтня до теперь утекло 46 воякôвъ.

— **Такожь добродѣѣ**. Львôвскй злодѣѣ старають ся выхôснувати кождѣську „добру“ нагоду до свого ремесла. Пôдчасъ пожоги парового млына Тома вчерашнои ночи було ихъ повно коло огню и хоть надъ выратуваными рѣчами поставлено войскову и поліцiйну сторожу, все то ще було за мало супротивъ ихъ проворности и богато рѣчей закрали. Одного такого аматора срѣбла прихопивъ поліційный ревізоръ Шляфенберґъ, коли вôнъ дорогу срѣбну рѣчь хотѣвъ вже вôдпродати въ другй руки.

— **Дарунокъ для любки**. Въ Черновцяхъ повѣсивъ ся оногди о пôвночи въ варстатѣ мосяжника 19 лѣтный термінаторъ Авраамъ Тіркфельдъ полишаючи три листы: оденъ до брата, въ котрôмъ записує єму весь свôй маєтокъ, другій до маґістрату черновецкого, зъ просьбою, абы маґістратъ спродавъ его реальнôсть въ Глибокôй и за тй грошѣ выставивъ єму гарный памятникъ на гробѣ, а третый вкôнци до нареченои, свои любки, котрôй на памятку записує той шнуръ, на котрôмъ повѣсивъ ся...

— **Не довго мабуть надумувавъ ся**. Въ однôй варшавскôй ресторацiѣ сидѣло при столѣ кôлькохъ торговельникôвъ, а мѣжь ними Маврикій Гельмінґъ, та вечеряли. Наразъ вставъ Гельмінґъ и заявивъ своимъ товаришамъ, що иде собѣ вôдобрати житє. Дивачне заявленє приняли всѣ смѣхомъ, а Гельмінґъ зовсѣмъ спокôйно выйшовъ. За хвилю лежавъ вôнъ вже на подвôрю зъ обявами отроєня. Внесли его до ресторацiѣ, дали знати поліціи, и удѣлили першои помочи а вôдтакъ вôдвезли до шпиталю, де розпôзнали, що Гельмінґъ отроивъ ся фосфоромъ. Причины того кроку не знати.

— **Траґічный выпадокъ**. На университетскôй клініцѣ акушерскôй въ Кієвѣ застрѣливъ медикъ Замлиньскій хору жѣнку поручника Черниловского-Сокола, котру вôдвиджувавъ на клініцѣ, подаючи себе за брата. Другимъ выстрѣломъ вôдобравъ и собѣ житє.

— **Князь Бісмаркъ королемъ**. Выходячій въ Тієнтсінѣ (въ Хинѣ) дневникъ Nord China Daily News доносить нѣбы зъ нѣмецкого жерела, що нѣмецкій цѣсарь именувавъ кн. Бісмарка „королемъ Швайцаріѣ“. Додати треба, що дневникъ той то зовсѣмъ не гумористична ґазета.

— **Людность Анґліѣ**. Пôсля найновѣйшихъ выказôвъ статистичныхъ Анґлія обнимає 350 міліонôвъ мешканцѣвъ, а въ тоту цифру не входять ще навѣть мало знанй доси територіи африканьскй. Такимъ чиномъ англійска держава обнимає четверту часть мешканцѣвъ землѣ.

— **Найбôльшій песъ на свѣтѣ находить ся въ** Новôмъ Йорку зъ расы псôвъ св. Бернарда, котрый є на метеръ высокій а важить 247 фунтôвъ. На 26 выставахъ одержавъ вôнъ першу премію, а навѣть называють его „слонемъ псячого роду“. Оденъ американець набувъ его за 19.000 долярôвъ (около 38.000 зр).

† Посмертнй вѣсти.

Крупа Петро, слухачь III-го року богословія, померъ дня 12 лютого с. р. въ домѣ брата свого въ Любичи княжôй. Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 26 лютого. Є. Вел. Цѣсарь вôдъѣхавъ вчера вечеромъ до Вѣдня. У президента міністрôвъ Сапарого вôдбувъ ся свѣтлый вечерокъ, въ котрôмъ взяли участь послы всѣхъ партій а мѣжь ними Уґронъ и Апоній.

Парижь 26 лютого. Рувіє вôдказавъ ся рѣшучо утвореня нового кабінету.

Петербургъ 26 лютого. Въ россійскôй артілеріи крѣпостнôй мають бути заведенй новй пушки позиційнй изъ стали 57 міліметрового калібру. — Рада громадска ухвалила двомъ раднымъ, Німанови и Яблонскому, нагану за доставу фальшованои муки; передъ судъ не завôзвано ихъ, бо заплатили вôдшкодованє. Противъ доставника муки Пухерта веде ся слѣдство.

Бѣлградъ 26 лютого. Дотеперѣшный віце-президентъ скупштины Вукович выбраный 75 голосами президентомъ а Йока Йованович 61 голосами віце-президентомъ скупштины.

Калькута 26 лютого. Бюро Райтера доносить, що правительство россійске признало, що выдаленє капітана Юнґгавсбанда и поручника Давізона зъ Паміру въ вересню 1891 р. було безправне и высказало индійскому правительству свôй жаль по причинѣ того.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Надôслане.

Укôнченый матуристъ глядає лекціѣ на село до священичого дому. Интересованыхъ просить ся зголосити ся пôдъ адресою: **Н. Р. въ Микулинцяхъ**, почта въ мѣсци.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.